

This entry is part 3 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, intelligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Poslední cesta mladého amerického prezidenta, jeden z nejikoničtějších výjevů 20. století.

Předchozí části série si můžete přečíst zde: **1), 2), 3), 4), 5).**

„Poslední soud“ o atentátu na prezidenta Kennedyho

Ostrovského druhá kniha vyšla v roce 1994 u prestižního nakladatelství HarperCollins. Přinesla sice celou řadu potenciálně výbušných informací, Izrael a jeho spojenci se ale poučili a knihu namísto hysterických výpadů uvítali stěnou neporušeného mlčení, a tak se jí dostalo jen nevelké pozornosti a prodal se zlomek výtisků prvotiny. V periodických hlavního proudu se mi povedlo najít jen tuto krátkou a velice negativní stručnou recenzi ve *Foreign Affairs*.

Jiné dílo vydané počátkem téhož roku na podobné téma však utrpělo ještě mnohem důslednějším embargem na publicitu, který trvá už čtvrtinu století, a to nejen kvůli obskurnímu zdroji. I přes vážný hendikep v podobě mediálního bojkotu středním proudem se toto dílo stalo undergroundovým bestsellerem, když se jej postupně vytisklo přes 40 000 exemplářů, které se v jistých kruzích hojně četly a snad se o nich i debatovalo, ale nikdy ne veřejně: Ve své knize **Final Judgment** (Poslední soud) nedávno zesnulý Michael Collins Piper předkládá čtenářům explozivní hypotézu, podle které sehrál v nejznámějším politickém atentátu 20. století, vraždě prezidenta Mosad Johna F. Kennedyho, ústřední roli izraelský Mosad.

Zatímco Ostrovsky vycházel ze svých osobních zkušeností s izraelskou tajnou službou, Piper pracoval celý život jako novinář a badatel pro Liberty Lobby, malou aktivistickou organizaci ve Washingtonu D. C. Jako ostře kritická k izraelské politice i sionistické lobby v Americe byla skupina obvykle médiu označována za součást krajně pravicového, antisemitského a populistického milieu, a tedy důsledně ignorována. Její týdeník *Spotlight* se obvykle věnoval kontroverzním tématům a koncem neklidných 70. let dosáhl působivého nákladu 300 000 výtisků, během klidnější a optimističtější Reaganovy éry ale jeho čtenářů výrazně ubylo.

Liberty Lobby se Kennedyho vraždou nikdy zvlášť nezabývala, ale v roce 1978 otiskla na toto téma článek Victora Marchettiho, někdejšího vysokého důstojníka CIA, za což publikace následně čelila žalobě pro pomluvu od E. Howarda Hunta, známého z aféry Watergate. Tento proces představoval pro Liberty Lobby existenční ohrožení. V roce 1982 se ale do velké právní bitvy na její straně zapojil také Mark Lane, zkušený levicový židovský advokát, jeden ze „otců-zakladatelů“ oboru vyšetřování spiknutí ohledně vraždy JFK. Lane před soudem v roce 1985 ve sporu zvítězil a nadále zůstal blízkým spojencem organizace.

Piper se s Lanem postupně spřátelil a počátkem 90. let se o atentát na Kennedyho začal sám hlouběji zajímat. V lednu 1994 vydal své rozsáhlé dílo *Final Judgment*, v němž shromáždil obrovské množství nepřímých důkazů na podporu své teorie, že v atentátu na JFK měl prsty Mosad. Sám jsem ve svém článku z roku 2018 shrnul a okomentoval Piperovu hypotézu takto:

Od atentátu v roce 1963 nepadl dlouhá desetiletí izraelským směrem ani stín podezření, a tak žádná ze stovek či tisíc knih, které o vražedném spiknutí v 60., 70. a 80. letech vyšly, nemluví o možné úloze Mosadu, přestože jako možný viník jsou zmíněni snad všichni ostatní, od Vatikánu po ilumináty. Kennedy ve volbách v roce 1960 získal přes 80 % hlasů židovských voličů, američtí Židé byli v Bílém domě viditelně a hojně zastoupeni a Kennedy byl miláčkem židovských mediálních osobností, celebrit i intelektuálů od New Yorku přes Hollywood až pod Břečťanovou ligu. Navíc byli mezi prvními propagátory teorií o spiknutí lidé židovského původu jako Mark Lane nebo Edward Epstein, jejichž kontroverzní teorii „zesílily“ svým hlasem vlivné židovské kulturní celebrity jako Mort Sahl nebo Norman Mailer. Jelikož byla Kennedyho vláda všeobecně pokládána za proizraelskou, nebyl patrný žádný možný motiv pro čachry Mosadu a bizarní, nepodložená obvinění takto kolosálního významu proti Židovskému státu si mohla v silně Židům nakloněném nakladatelském prostředí jen stěží

získat větší popularitu.

Zkraje 90. let ale vysoce uznávaní novináři a badatelé začali postupně rozplétat okolnosti související s vývojem izraelského jaderného arzenálu. Seymour Hersh ve svém díle z roku 1991 *The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy* (Varianta Samson: Izraelský jaderný arzenál a americká zahraniční politika) popisuje, s jakým vypětím všech svých sil a možností se Kennedyho vláda pokusila přinutit Izrael vpustit mezinárodní inspektory do svého údajně civilního jaderného reaktoru v Dimoně, a tak zabránit jeho užití pro výrobu nukleárních zbraní. Téhož roku vyšla i kniha *Dangerous Liaisons: The Inside Story of the U.S.-Israeli Covert Relationship* (Nebezpečné známosti: skutečný příběh tajných americko-izraelských vztahů) Andrewa a Leslie Cockburnových na podobné téma.

Přestože zůstal ve své době před zraky veřejnosti zcela skrytý, stal se počátkem 60. let politický konflikt americké vlády s Izraelci ohledně jaderných zbraní největší zahraničněpolitickou prioritou Kennedyho vlády, která si vytkla zastavení šíření nukleárních zbraní za jednu svých hlavních zahraničněpolitických zásad. Za zmínku jistě stojí, že Kennedyho volba do čela CIA, John McCone, už za Eisenhowera pracoval v Komisi pro atomovou energii. Vypustil také na veřejnost informaci, že Izrael buduje jaderný reaktor pro produkci plutonia.

Nátlak i hrozby stažením finanční pomoci, které proti Izraeli skrytě uplatňovala Kennedyho vláda, nakonec dosáhly takové tíživosti, že v červnu 1963 přiměly k rezignaci i izraelského ministerského předsedu Davida Ben-Guriona. Tyto problémy ovšem téměř kompletně skončily, jakmile se v listopadu téhož roku ujal prezidentského úřadu Kennedyho někdejší viceprezident L. B. Johnson. Podle Pipera už Stephen Green ve své knize z roku 1984 *Taking Sides: America's Secret Relations With a Militant Israel* (Zvolit si stranu: Tajný vztah Ameriky a bojovného Izraele) poukázal na razantní proměnu americké blízkovýchodní politiky po Kennedyho vraždě, ale tento zásadní poznatek v době vydání knihy v podstatě zapadnul.

Hlasy skeptické k věrohodnosti institucionálního základu spiknutí proti JFK s oblibou poukazují právě na takřka dokonalou kontinuitu zahraniční i domácí politické linie Kennedyho a Johnsonovy vlády, což podle nich všechny potenciální motivy velice zpochybňuje. Jakkoliv se tato analýza jeví jako z větší části pravdivá, americký postoj k Izraeli a jeho zbrojnímu programu představuje z tohoto obrazu nikoliv nepodstatnou výjimku.

Dalším možným důvodem znepokojení izraelského vedení mohly být také pokusy Kennedyho vlády rozhodným způsobem omezit činnost proizraelských lobby. Při prezidentských volbách v roce 1960 se Kennedy v New Yorku setkal se skupinkou zámožných příznivců Izraele, vedenou finančníkem Abrahamem Feinbergem, kteří mu nabídli nesmírně štedrou finanční podporu výměnou za vliv na utváření blízkovýchodní politiky. Kennedymu se je nejasně formulovanými sliby povedlo odbýt, ale celá událost ho znepokojila natolik, že příštího dne zkontaktoval jednoho ze svých nejbližších důvěrníků, novináře Charlese Bartletta a dal před ním najevo své pobouření, že americká zahraniční politika by mohla být utvářena vůlí přívrženců cizí mocnosti a zařekl se, že když se stane prezidentem, tento stav napraví. A skutečně, jakmile JFK jmenoval svého bratra Roberta ministrem spravedlnosti, ten začal

bezodkladně podnikat kroky, které by proizraelské skupiny přinutily registrovat se jako zástupci cizí země, což by drasticky umenšilo jejich vliv i moc. Po smrti JFK ale byl tento projekt rychle opuštěn a nejvlivnější izraelské lobby se prostě jen reorganizovaly pod hlavičkou AIPAC.

Kniha *Final Judgement* se od svého prvního vydání v roce 1994 dočkala několika reedic, ta šestá z roku 2004 se rozrostla na více než 650 stran textu, doplněných hojnými a rozsáhlými dodatky a více než jedenácti stovkami poznámek, drtivá většina z nich na nanejvýš uznávané zdroje hlavního proudu. Samotný text je co se organizace a vybroušenosti spíš jen obstojný než vynikající, logický to důsledek bojkotu nakladatelů mainstreamových i alternativních, obsah je ovšem vysoce pozoruhodný i přesvědčivý. I přes naprosté a neporušené mlčení médií se díla během let prodalo přes 40 000 výtisků, takže jej bez přehánění označit za svým způsobem undergroundový bestseller. Těžko bychom našli v komunitě lidí zkoumajících okolnosti Kennedyho vraždy někoho, kdo by o knize nevěděl, byť se k této znalosti veřejně nehlásí. Mám dokonce podezření, že pouhá zmínka a tedy připuštění existence tohoto díla – jakkoliv jen coby terče posměchu nebo opovržení – by se mohla stát pro mediální a autorskou kariéru autora polibkem smrti. Piper zemřel v roce 2015 ve věku pouhých 54 let po vleklých zdravotních obtížích a dlouholetém boji s alkoholismem, jež nezřídka bývají spojené s deprimující chudobou – čemuž by se většina novinářů velmi pravděpodobně ráda vyhnula.

Názorným příkladem tohoto podivného stavu může být bibliografie Talbotovy knihy z roku 2005, kde se mezi více než 140 tituly objevují i kusy značně obskurní, pro *Final Judgment* se však v jeho velice rozsáhlém rejstříku prostor nenašel, stejně jako pro hesla „Židé“ nebo „Izrael“. Na jednom místě Talbot dokonce nanejvýš kulantně popisuje výlučně židovský tým poradců senátora Roberta Kennedyho slovy „katolíka abyste mezi nimi pohledali...“. Podobně opatrně našlapoval i v pokračování z roku 2015, kde se Židé sice v rejstříku objevují, ale výhradně v souvislosti s 2. světovou válkou a nacisty, včetně úvah nad údajnými nacistickými vazbami Allena Dullesse, hlavního padoucha díla. I Stoneova kniha, která směle označuje za hlavu spiknutí proti JFK prezidenta Lyndona Johnsona, postrádá ve svém rozsáhlém rejstříku hesla „Židé“ a „Izrael“, stejně tak se *Final Judgment* neobjevuje ani v bibliografii. Douglassovo dílo je v tomto ohledu následuje.

Krajní znepokojení, jež Piperova hypotéza zdá se v komunitě badatelů pozadí atentátu JFK vyvolala, dost možná vysvětluje i další pozoruhodnou neobvyklost. Přestože byl Mark Lane levicově smýšlející Žid, po svém vítězství pro věc Liberty Lobby ve sporu s Huntem dlouhá léta s organizací spolupracoval v právních záležitostech a spřátelil se s Piperem, jedním z předních autorů skupiny. Lane podle Pipera označil jeho tezi z *Posledního soudu* o klíčovém zapojení Mosadu do spiknutí za „veskrze solidní“ – považoval ji za snadno slučitelnou s jeho vlastním důrazem na vinu CIA. Mám silné podezření, že právě toto spojení stojí za Laneovým skoro úplným opomenutím z Douglassovy i Talbotovy knihy (2007). V Talbotově pokračování se pak objevuje jen tehdy, když je jeho dílo pro Talbotovu analýzu zcela nepostradatelné. Naopak novináři v redakci *New York Times*, u nichž lze jen sotva předpokládat obeznamenost s obskurními fakty o komunitě výzkumníků Kennedyho vraždy a kteří tedy o této skryté kontroverzi nic nevěděli, poskytli Laneovi rozsáhlý a uznalý nekrolog, který si jeho kariéra plně zasloužovala.

Při úvahách o možných podezřelých ze spáchání zločinu bývá na místě zohlednit také jejich minulé chování. Jak už bylo řečeno výše, nevím o žádném historickém precedentu, kdy by se organizovaný zločin vážně pokusil sáhnout na život jakéhokoli alespoň trochu celostátně prominentního amerického politika. A navzdory občasným pochybnostem totéž platí i pro CIA.

Oproti tomu izraelský Mosad i sionistické skupiny ještě v dobách před vznikem Židovského státu se mohou „pyšnit“ dlouhým katalogem spáchaných politických vražd, včetně politických představitelů tak vysoce postavených, že by normálně byli považováni za nedotknutelné. Britského ministra kolonií pro Blízký východ Lorda Moyneho sionisté zavraždili roku 1944 v Káhiře, mírový vyjednavatel hrabě Folke Bernadotte, který měl pomoci vyřešit první arabsko-izraelskou vládu, skončil stejně v září 1948. Ani američtí prezidenti si před tímto nebezpečím nemohli být úplně jistí, jak Piper ukazuje na příkladu paměti dcery Harryho Trumana Margaret, kde autorka odhaluje, že militantní sionisté se roku 1947 pokusili zavraždit jejího otce pomocí dopisu napuštěného jedem, neboť byli přesvědčeni, že jeho podpora rodícího se Izraele není dostatečně horlivá. Veřejnost se o tomto pokusu nedozvěděla. Za všemi těmito incidenty stála sionistická frakce vedená Jicchakem Šamirem, který v 60. letech stál v čele Mosadu a jeho divize pro likvidace, než v roce 1986 usedl do křesla ministerského předsedy Izraele.

Pro podporu Piperovy hypotézy se ale najdou i další indicie. Jakmile připustíme, že se prezident Kennedy stal obětí spiknutí, stává se jedním z jeho nutných účastníků Jack Ruby (Rubinstein), muž s četnými vazbami na málokdy zmiňovaný, ale obrovsky rozsáhlý svět židovského organizovaného zločinu v čele s Meyerem Lanským, fanatickým podporovatelem Izraele. Sám Ruby se pak hojně stýkal s Lanského pobočníkem Mickeym Cohenem, šéfem losangeleského podsvětí, který se před válkou v roce 1948 osobně angažoval při pašování zbraní do Izraele. A podle dallaského rabína **Hillela Silvermana** mu Ruby vraždu Oswalda mezi čtyřma očima vysvětlil slovy „udělal jsem to pro židovský národ“.

Opomenout bychom asi neměli ani pozoruhodný detail slavného snímku z dílny Olivera Stonea *JFK*. Zámožný hollywoodský producent v pozadí filmu Arnon Milchan je nejen izraelský občan, ale měl také údajně sehrát ústřední roli při **obrovském špionážním projektu** s cílem přesměrovat americké jaderné technologie i materiál do služeb izraelského programu vývoje jaderných zbraní – tedy právě to, čemu se Kennedy v 60. letech s takovou vervou pokusil zabránit. Někteří dokonce o Milchanovi mluví jako o „izraelském Jamesi Bondovi“. A přestože stopáž snímku přesahuje tři hodiny, jeho tvůrci se důkladně vyhýbají vyobrazení některého z detailů, na které Piper později ukázal jako na první indicie izraelského zapojení, a namísto toho se jako na pravděpodobné viníky plně soustředí na fanatické, domácí americké antikomunistické hnutí a elity vojensko-průmyslového komplexu za studené války.

Shrnout více než 300 000 slov Piperova historického pojednání a rozboru do několika málo odstavců je pochopitelně nemožné, ale výše psané je dobrou ochutnávkou olbřímí záplavy nepřímých důkazů, shromážděných Piperem na podporu své hypotézy.

V jistém slova smyslu se bádání o pozadí Kennedyho vraždy stalo svébytnou akademickou disciplínou, v níž se mezi špičkové odborníky skutečně nepočítám. Přečetl jsem na toto téma

asi tucet knížek a pokouším se k těmto otázkám přistupovat s otevřenou myslí a čerstvým náhledem člověka zvenčí, žádný seriózní expert by se ale jistě neobešel bez prostudování desítek či spíše stovek relevantních titulů z této oblasti. A tak jakkoliv na mě celkové vyznění *Posledního soudu* působí poměrně dost přesvědčivě, nemalá část jmen i odkazů je pro mě velkou neznámou a nedokáži zhodnotit jejich věrohodnost ani to, nakolik je charakterizace předkládaného materiálu přesná.

Za normálních okolností bych se obrátil k recenzím a kritikám jiných autorů a jejich porovnáním s Piperovými tvrzeními bych si následně vytvořil vlastní úsudek o tom, či tvrzení se jeví jako přesvědčivější. Přestože ale Piperova kniha vyšla už před čtvrt stoletím, takřka dokonale neporušený závoj ticha obklopující Piperovu hypotézu, především ze strany těch vlivnějších a věrohodnějších badatelů, tento postup fakticky vylučuje. Nemožnost získat pro knihu běžného nakladatele a rozsáhlé snahy jeho teorii zcela zadusit však měly poněkud paradoxní výsledek. Protože kniha už léta není k dostání, podařilo se mi poměrně snadno zajistit si práva přidat ji do mé sbírky kontroverzních knih v .html formátu, díky čemuž si ji kdokoliv na internetu může přečíst v celém rozsahu a udělat si o hypotéze vlastní obrázek – to vše navíc s možností snadného rozkliknutí některého z myriády odkazů nebo vyhledávání určitého slova či fráze.

Piperovy argumenty o pravděpodobném zapojení Mosadu do smrti našeho prezidenta ale podporují i další indicie.

Davida Talbota ve své vlivné knize z roku 2007 *Brothers* (Bratři) odhalil, že Robert F. Kennedy byl takřka okamžitě po události přesvědčen, že se jeho bratr stal obětí spiknutí, ale raději se držel zpátky a v kruhu svých blízkých přátel se svěřil se svou vírou, že dokud sám jako prezident neusedne do Oválné pracovny, zůstávají jeho šance viníky dopadnout a potrestat mizivé. V červnu 1968, kdy se zdálo, že má tento cíl na dosah, padl za oběť kulce atentátníka krátce po vítězství v klíčových kalifornských prezidentských primárkách. Logicky se nabízí, že za jeho smrtí stáli titíž lidé jako za zabitím jeho staršího bratra, a touto cestou se chránili, aby nebyli nuceni zodpovídat se za svůj předchozí zločin.

Kulka vyšla ze zbraně mladého Palestince Sirhana Sirhana, který byl na místě činu bezodkladně zatčen a odsouzen za vraždu. Talbot ovšem podotýká, že podle koronerovy zprávy byla vražedná kulka vypálena z úplně odlišného směru a zvukové záznamy dokazují, že padlo více ran, než kolik bylo kulek v zásobníku zbraně údajného vraha. Takto „tvrdé“ důkazy rozhodným způsobem ukazují na spiknutí.

Sirhan pak působil nanejvýš zmateně a později se zapřísahával, že si na událost vůbec nevzpomíná. Talbot píše, že řada lidí zabývajících se vraždou ho označuje za příhodného obětního beránka spiklenců, který mohl konat pod vlivem nějaké formy hypnózy nebo jiného kondicionování. Málokterý z nich je ovšem ochotný rozvádět výběr palestinského mladíka coby obětního beránka atentátu jako prst nasměřovaný velmi určitým směrem. Nové zásadní odhalení vztahující se k vraždě R. Kennedyho ale přináší také Bergmanova kniha: zatímco Sirhana povalili na podlahu tanečního sílu losangeleského hotelu Ambassador, byl jiný mladý Palestinec vystaven intenzivnímu programu hypnotického kondicionování izraelským Mosadem,

jehož cílem bylo „naprogramovat“ ho k zavraždění vůdce OOP Jásira Arafata – a přestože tento plán nakonec neuspěl, jen těžko lze uvěřit, že by spolu tyto dva případy nijak nesouvisely.

O tři desetiletí později si dědic a jmenovec JFK, John F. Kennedy mladší, vydobyl rostoucí renomé jako vydavatel populárního politického periodika *George*, jež se stalo středobodem nemalé mezinárodní kontroverze, když v něm vyšel dlouhý článek autora, podle něhož atentát na izraelského premiéra Rabina zosnovali stoupenci tvrdé linie v řadách jeho vlastních bezpečnostních složek. Objevovaly se též náznaky, že by JFK jr. mohl brzy vstoupit do politiky, snad kandidaturou do Senátu jako stupínku na cestě do Bílého domu. Místo toho ale v roce 1999 zahynul při neobvyklé nehodě lehkého letadla. V novějších vydáních svého *opusu magnum* Piper kompiluje podezřelé okolnosti neštěstí, jež podle jeho přesvědčení ukazují na izraelské zapojení. Piper se dlouhá léta pokoušel dostat svou kontroverzní knihu do hledáčku Kennedyho syna a věřil, že konečně uspěl. Také izraelsko-kanadský autor Barry Chamish se domníval, že právě objev Piperovy hypotézy vedl mladého Kennedyho k tomu, že se rozhodl ve svém časopise zveřejnit spikleneckou teorii o Rabinově vraždě.

Vloni pak francouzský badatel a autor Laurent Guyenot vydal svou **definitivní analýzu** smrti JFK ml., kterou označuje za pravděpodobnou vraždu, spáchanou Izraelci. Sám jsem z jím předložených materiálů sice vyvodil závěry dosti odlišné, a byť existují četné poněkud podezřelé okolnosti, důkazy násilného trestného činu – tím spíše s účastí Mosadu – se jeví jako slabé. Nehoda letadla tak podle mého soudu nejspíš skutečně byla „jen“ tragickou událostí, jak o ní referovala média. Události po smrti Kennedyho mladšího ale názorně zvýraznily důležité ideologické rozdělení.

Dlouhá desetiletí se příslušníci klanů Kennedyů těšili ohromné oblibě obyčejných amerických Židů, pravděpodobně větší než kterákoliv jiná politická osobnost. Pod touto nepopiratelnou skutečností se však skrývá zcela odlišná perspektiva jistého segmentu židovského společenství.

Čelní představitel militantně proizraelských neokonzervativců John Podhoretz pracoval v době Kennedyho smrti při leteckém neštěstí jako šéf názorové rubriky *The New York Post* a bezprostředně po události přišel s šokujícím sloupkem **„A Conversation in Hell“** (Rozhovor v pekle), v němž se ve smrti mladého Kennedyho nepokrytě vyžíval. Patriarchu klanu Josepha Kennedyho zde vykreslil jako úděsného antisemitu, který za světský úspěch pro sebe i svou rodinu zaprodal duši ďáblu. Všechny pozdější násilné a předčasné odchody Kennedyových ze světa pak byly jen drobným písmem vyvedená ustanovení tohoto satanského paktu. Takto brutálně drsný sloupek ukazuje, že mezi příslušníky nevelké, ultrasionistické Podhoretzovy sociální bubliny, do značné míry podobné krajně pravicovým kruhům v Izraeli, byla palčivá nenávisť ke Kennedyovým normou. Podhoretzova jedovatá reakce ukazuje, že tytéž osobnosti, jež drtivá většina amerických Židů hluboce zbožňovala, mohly být pro vlivnou skupinu uvnitř židovského státu a jeho týmů vrahů z Mosadu smrtelným nepřítelem.

Když jsem v roce 2018 zveřejnil svůj původní článek o vraždě JFK, pochopitelně jsem se zmínil i o značné oblibě politicky motivovaných vražd sionistickými skupinami, jež se datuje dlouho

před vznik Izraele, a citoval jsem také důkazy na podporu verze o sionistické stopě v Kennedyho vraždě z obou Ostrovského knih. V té době jsem však stále měl značné pochybnosti o jeho věrohodnosti, především v případě šokujících odhalení z jeho druhé knihy – a také jsem nečetl Bergmanovo dílo, které bylo tehdy velice čerstvě na pultech knihkupců. Přestože tedy pro Piperovu hypotézu existovala řada indicií, za průkazné jsem je rozhodně nepovažoval.

Po zpracování Bergmanova díla, jež dokumentuje masivní rozsah mezinárodních smrtících operací Mosadu, jsem byl nucen přiznat Ostrovského tvrzením mnohem větší míru věrohodnosti, než jsem se původně domníval. Náležitě jsem tudíž pozměnil i své závěry. Místo věrohodné možnosti tak nyní považují ústřední roli Mosadu s jeho americkými komplici při vraždách Kennedyů v 60. letech za silně pravděpodobnou – hlásím se tedy k Piperově hypotéze. I Laurent Guyenot s využitím celé řady stejných zdrojů dospěl k **rámcově stejným závěrům**.

Šestá část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7 Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5 >>